

„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

[Dr. E. Doenges] **NEPOTUL OCROTIT**

Mulți oameni îl cunosc pe băiețelul din B., un creștin vesel. La o oră depărtare de el stă fiul său, care are un băiețel frumos, care, ca unic nepot îi este bunicului deosebit de drag și de prețios.

Într-o seară bătrânului i-a venit dintr-odată ideea de : „Trebue să mai vezi de băiețel !” – Dar era deja târziu și el și-a zis : „Pot să merg mâine.” – „Nu ! Astăzi!” i-a spus inima și n-a putut să scape de dorința aceasta.

În cele din urmă a plecat și a ajuns la fiul său pe la ora 10.

„Unde este micul ștregar ?” au fost primele lui cuvinte. - Oamenii mirați, care voiau deja să se culce, au răspuns :

„Băiețelul este în pat și doarme deja de o oră.” – „Deci așa ! Vreau să-l văd. Aduceți-mi-l !” a cerut bătrânul.

Tata și mama n-au fost de acord ; nu este bine să fie deranjat în toiul somnului. Dar bunicul a insistat și a spus că n-ar vrea să fi făcut noaptea drumul degeaba. Atunci mama a intrat în cameră și și-a luat micuțul din pat și i l-a dat bunicului. Dar băiatul avea un somn sănătos; el s-a lăsat mângâiat de bunic și a dormit mai departe.

Tocmai când bunicul a vrut ca băiatul să fie dus înapoi în patul lui, s-a auzit din cameră un zgomot și un huruit. Când au fugit toți dincolo, au văzut cu mirare că tavanul camerei căzuse exact peste pătuțul copilului.

MEZINUL LUI SPENER

Nu trebuie să călătorim până în India pentru a reda o povestire de acolo, să-i pună cititorului în față întrebarea : „Găsesc ascultare rugăciunile : „Pot să merg mâine.” – „Nu ! Astăzi!” i-a spus inima și n-a putut să scape de dorința aceasta.

Și pentru că tocmai este vorba despre convertirea rudelor necredincioase, să mai povestim câteva istorioare de felul acesta, din țara noastră și din epoca modernă.

Cunoscutul credincios, teologul Philipp Iakob Spener, „Tatăl pietismului”, cum este numit adesea, a avut parte de multă suferință din parte mezinului său, Ernst Gottfried, care s-a dedat în tinerețe

unei vieți desfrânate. Spener L-a implorat zi de zi pe Dumnezeu pentru salvarea fiului său, dar mulți ani n-a venit niciun răspuns ...

[Continuarea în numărul viitor I Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? I O culegere de povestiri din viață I Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt I Editura : Frații Doenges din Dillenburg I Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20
Live pe : www.cezareea.ro	
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !	

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

ANUL X, NR. 478 I 5 IANUARIE 2025 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

Binecuvântarea Domnului să fie peste voi
„Vă binecuvântăm în Numele Domnului !”
[PSALMUL 129 : 8]

- Editorial
- Lumini peste veacuri (II)
- Cum pot fi mântuiți ?
- Nepotul ocrotit
- Mezinul lui Spener

Editorial. Învingători care se întorc acasă

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească”. (I Petru 2 : 5)

Tineretul poporului nostru încă n-a văzut învingători care se întorc acasă. Dar acela dintre noi, vârstnicii, care a trăit așa ceva, știe că lucrul acesta este ceva extraordinar.

Imaginați-vă un astfel de bărbat, care după luni sau ani de război, se întoarce acasă ca unul dintre învingătorii pe care patria îi cinstește.

Iată-l că vine, având cunună de stejar pe coif, capul ridicat, ochii strălucitori, inima plină de recunoștință față de Dumnezeu, care l-a păzit minunat în atâtea primejdii. Lacrimi de bucurie îi strălucesc în ochi, când zărește de departe frontonul casei părintești.

Atunci mama îi aleargă în întâmpinare, care cu rugăciuni zilnice l-a încredințat lui Dumnezeu și care acum vede înaintea ei împlinirea stăruinței ei, cu inima fericit emoționată; plângând cu suspine de bucurie, își ascunde capul la pieptul fiului ; frați și surori, rude și prieteni se apropie grăbiți, ca să împartă bucuria – ce privește !

Dar nu așa a fost când în sătucul N. din Siegerland, în 1871 s-a întors acasă un fiu, ai cărui părinți credincioși au stăruit zilnic ca acest fiu să nu fie luat de gloanțele franceze, ci să se întoarcă în casa părintească, pentru a găsi și el drumul spre Casă, cealaltă Casă a Tatălui, care nu este în Siegerland, ci în ceruri.

Deci fiul a venit acasă, mama i-a alergat în întâmpinare, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Dar ea a îmbrățișat un fiu mort de beat. Prima ei exclamație a revederii n-a fost bucurie, ci a izbucnit într-un strigăt de durere :

„Ah, trebuie să te revăd așa, în halul acesta.”

[Continuare pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Fiul avea o poveste a vieții ca mulți alții asemenea lui.

S-a născut în ținutul Wittgenstein, ai cărui locuitori se hrăneau pe atunci, în multe cazuri, din arderea mangalului, în îndepărtatele ocoale silvice ale frumosului ținut muntos.

Și tatăl acestui fiu victorios, dar beat, fusese un cărbunar din Wittgenstein, care, ca toți tovarășii lui de muncă, atunci când venea de la uzină, arăta mai negru decât negri din Camerun.

Pe atunci era între cărbunarii din Wittgenstein multă cruzime; inimile lor erau de multe ori mai negre decât pielea lor.

Firește, pentru a vedea inimi întunecate, nu trebuie să călătorim la Wittgenstein; acestea au existat și există peste tot, printre bogați și printre săraci.

Dar inima acestui cărbunar se luminase și era lumină în ea, viața lui era spălată și era mai albă ca zăpada, prin sângele lui Isus, în care el găsisse pace.

Soarele îndurării lui Dumnezeu lumina în casa lui, unde băieții lui creșteau sănătoși. Când s-au făcut buni de muncă, s-a mutat în Siegerland, unde se câștiga mai mult în mine decât în uzină.

Așa se face că băieții n-au devenit cărbunari, ci mineri.

Deci din această casă părintească era învingătorul întors acasă, care fusese angajat în al doilea batalion al pușcașilor regimentului 80, pentru a pleca de acolo în războiul germano-francez.

Inima lui era mai tare ca roca din mină, pe care de atâtea ori a prelucrat-o cu ciocanul de miner.

Tunetul luptei, vaietele răniților și moartea multor camarazi, n-a putut să-i întoarcă inima la Dumnezeu.

Doar cunoștea din casa părintească

seriozitatea veșniciei și a judecății și dragostea lui Dumnezeu, care l-a urmat și l-a căutat ; el cunoștea și vina vieții sale, petele poftelor și dorințelor sale carnale, în care a umblat.

Viața lui a fost, ca și cea a multor camarazi ai săi, descrisă exact în Biblie :

„*Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți, odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voia firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți.*” (Efeseni 2 : 1 - 3)

La inima lui tare nu s-a putut ajunge și n-a putut fi prinsă prin bunătatea lui Dumnezeu, care l-a ferit de toate daunele de la Weissenburg, de la Wörth, de la Sedan și de la Paris.

El s-a întors acasă mai rău și mai nedisciplinat decât plecase. În loc de cântări de laudă, de pe buzele lui au răsunat strigăte răcnite și cântece triviale în ziua întoarcerii sale acasă.

Pietrele brute, din care acolo poate se fac casele, sunt desprinse în cariera de piatră prin dinamități perforate ; tot așa Își desprinde Dumnezeu, din cariera de piatră a lumii neconvertite a oamenilor, care trăiește dură și moartă în păcate, pietrele pe care le poate folosi pentru casa lui duhovnicească.

Au mai trecut câțiva ani, până când acel miner, acum întors acasă, a fost desprins prin explozie, din cariera de piatră a lumii, pentru a-i găsi locul în casa lui Dumnezeu, ca piatră vie ... [Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui I V I Georg von Viebahn, BERLIN I 1900 I Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate I Ackerstrasse 142*]

Lumini peste veacuri

Volumul II [Petru Popovici]

CAPITOLUL 10

WILLIAM CAREY

Părintele misiunilor moderne

Atunci Carey a încercat să-l influențeze pe guvernator prin cunoștințele sale, dar acesta nu a vrut să se lase influențat, ci doar a îndulcit puțin dispoziția dată, în sensul că misionarii puteau să-și continue lucrarea lor la Serampore, Bibliile puteau fi răspândite și serviciile religioase la Calcuta se puteau ține în case private, nu în sala mare a bazarului, cum se țineau înainte ; iar băștinașii puteau să învețe și să predice unde le place, dar să nu fie emisarii celor din Serampore.

În ciuda ordinului dat, ca cei doi misionari să se reîntoarcă imediat în Anglia, Carey i-a luat cu el la Serampore.

Șeful poliției și biroul guvernatorului au protestat și au cerut să fie trimiși din Serampore și predați autorităților britanice din Calcuta.

Colonelul Krefling nu a fost gala să-i predea. El a declarat că misionarii sunt sub speciala protecție a regelui Danemarcei.

După un timp a venit alt guvernator general, Lord Minto. Oponenții misiunii, care erau destul de mulți, au căutat să-l întărească împotriva misionarilor.

Ei au prezentat un tratat care era împotriva lui Mahomed și căutau să arate că misionarii lezează sentimentele poporului.

Carey, care nici nu auzise de un așa tratat, a fost chemat la prim secretarul guvernatorului general.

Acolo a aflat că Ward a dat unui mahomedan convertit să facă traducerea unui tratat, traducere pe care Ward nu a

verificat-o și în care fostul musulman strecurase unele cuvinte pe care aceștia le considerau jignitoare la adresa lui Mahomed.

Carey a expus felul lor de a lucra în dragoste, fără să ofenseze, a cerut scuze pentru lipsa de verificare din partea lui Ward și a oprit răspândirea pamfletului cu pricina.

Totuși, Carey a primit un nou ordin de interzicere a convertirii bengalilor și i se cerea să aducă tiparnița la Calcuta.

Atunci Carey și Marshman au cerut audiență la guvernatorul general.

La audiență, ei au prezentat ca dar guvernatorului Lord Minto cartea „*Ramaiana*”, scrierile clasice hinduse, pe care le-a tradus în engleză și era proaspăt tipărită.

Ei au expus lucrarea misiunii și i-au demonstrat un rezultat vizibil. Până atunci au botezat vreo sută de indieni. Dintre ei 12 erau brahmani și 5 musulmani. [\(Continuarea în numărul viitor\)](#)

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „*... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

„*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*”. [IOAN 3 : 16]

**„Doamne Isuse,
vino te rog și în viața mea !”**